

Tomos Hajnal

SZÜRREÁL

Akkoriban minden éjjel
elmentem a képtárba,
hogy találkozjak Dalíval.
Óriási volt a felfordulás:
macskák és székek
süvítettek el mellettem,
olvadt órák csörögtek szanaszét
és egy töredezett négyzet
vörös örvényeket hasított a tenyerembe.
Ő lobogó hajjal rohangált
fel-alá, mint egy karmester,
és folyton magyarázott valamit,
de tudod, hogy szokott ez lenni
egy visszatérő álomban...

Akkoriban még színes gombokat gyűjtöttem
egy dobozban, és elástam őket
a kutyaól mögé -
szerettem volna magammal vinni
egyszer Dalít is, hogy a gombok mellé rejtsem,
de közben megtanultam olvasni
s abból a képtárból csak egy
varrógép és egy esernyő maradt,
akárha kirakatban.

IDŐVÁLTOZÁS

Te nefelejcsset préseltél emlékkönyvembe,
én egy sornyi vallomást,
alannyal, állítmánnyal, ahogyan illik.

Akkor még csupa együgyű igazságokat
hazudtunk egymásnak, mert még nem tudtuk,
hogy az alanyok néha kicserélődnek,
mint hosszú távon a fülke utasai –
az állítmányok pedig...
Nos, idővel rájöttünk, hogy nélkülük
sokkal képlékenyebb minden vallomás.

AKTUALITÁSOK

Egyesek még mindig a tévé előtt rostokolnak,
mások már kinyitották ablakaikat, és valami
kékes oldattal sikálják róluk a téli kormot.
Van, aki azt írja nyilatkozatában,
hogy orvoshoz megy, de csak lézeng az utcákon,
bámulja az ortodox templom előtti árvácskákat,
meg a furcsa felhőzetet, mely ki tudja miféle
égzengést szabadít ránk ismét.

Én minden reggel kimegyek a kertbe.
Estig hol a bal, hol a jobb fülelmen fekszem
egy testem nagyságú pázsiton.
Hallgatom, mint ásnak alattam a vakondok:
ők még tudnak valamit a következetességről.